

(... συνέχεια από το προηγούμενο)

Κατανοούμε βεβαίως ότι χρειάζεται πολύς δρόμος ακόμα για να διανυθεί έτσι ώστε να πούμε ότι η Ριζοσπαστική Αριστερά στους Μηχανικούς έχει κατακτήσει κρίσιμη μάζα, εμπειρία και δυνατότητα παρέμβασης σε αγωνιστικό πλαίσιο, εκτιμούμε πως η διαδρομή όλων των δυνάμεων τη τελευταία ζετία καταδεικνύει ότι όχι απλά η πρόταση για ενωτική παρέμβαση στο ΤΕΕ όλων των δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς μπορεί να ευοδωθεί αλλά είναι και απαραίτητη. Μια τέτοια πρόταση είναι απαραίτητη γιατί:

- αν ο στόχος που προβάλαμε παραπάνω δηλαδή, η ανάδυσση κινημάτων και αντιστάσεων σε ανεξάρτητη ριζοσπαστική κατεύθυνση με εν δυνάμει αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο και προοπτική που θα πάνε καταρχάς να απαντήσουν με αποτελεσματικότητα για λογαριασμό των εργαζόμενων τη πρόκληση της οικονομικής κρίσης, σήμερα δεν μπορεί να επιτευχθεί με διασπασμένες δυνάμεις.
- η ειδική συγκυρία στο κλάδο των κατασκευών και των νέων τεχνολογιών το επόμενο διάστημα θα χαρακτηριστεί από ακόμα μεγαλύτερη επίθεση στα δικαιώματα των εργαζόμενων μηχανικών και θα επιχειρηθούν πρωτόγνωρες και ριζικές ανατροπές στα σημεία που χαρακτηρίζαν τη σχέση των μηχανικών με το κεφάλαιο προς όφελος του κεφαλαίου και της εργοδοσίας, γεγονός που αν συνοδευτεί με αποτελεσματικές αντιστάσεις θα πυροδοτήσει εξελίξεις ενισχύοντας την συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζόμενων μηχανικών αλλά θα έχει αντίκτυπο και στον εκλογικό συσχετισμό στο ΤΕΕ.
- η σημασία της προσπάθειας να αποτραπούν οι όποιες αλλαγές και το μέγεθος των μετώπων που θα κλιθούμε να πάρουμε μέρος παλεύοντας το επόμενο διάστημα, στα εργασιακά δικαιώματα αποτρέποντας αρνητικές εξελίξεις και παλεύοντας για την εφαρμογή της σύμβασης, στο ασφαλιστικό και την τράπεζα ατικής, στο θέμα της πρόσβασης στο επάγγελμα (εξετάσεις, πιστοποίηση, επαγγελματικά δικαιώματα, ΜΗΚΙΕ) απαιτεί ακόμα πιο αναβαθμισμένη ποιοτικά και ποσοτικά παρουσία με πιο επεξεργασμένες θέσεις, με περισσότερο κόσμο συντονισμένο σε περισσότερο εργασιακούς χώρους, με καταγεγραμμένο ένα σοβαρό ποσοστό και στις επερχόμενες εκλογές του ΤΕΕ, που θα βγάλει κινητοποιήσεις, που θα αναγκάσει τους ιθύνοντες να το ξανασκεφτούν.
- το χρωστάμε σε όλες τις γενιές των εργαζόμενων μηχανικών. Στη γενιά του πολυτεχνείου και της μεταπολίτευσης που παρόλο ότι βρίσκεται πολύ κοντά στη σύνταξη περιμένει να δει οι αγωνίες της και οι κόποι μιας ολόκληρης ζωής έτσι ώστε ο συνδικαλισμός στους μηχανικούς να πάψει να είναι του σαλονιού, και η αριστερά να πάψει να ταυτίζεται με όσους το '89 βρέθηκαν να ράβουν υπολογικά κοστούμια, το χρωστάμε στη γενιά των ΕΑΑΚ της δεκαετίας του '90 που ειδικά στα πολυτεχνεία κατάφεραν να ορθώσουν μια από τις πιο σημαντικές αντιστάσεις τροφοδοτώντας μέχρι και σήμερα ποσοστά της τάξης του 20%, το χρωστάμε στη γενιά του άρθρου 16 που μπαίνει σιγά σιγά στον εργασιακό στίβο και περιμένει ενάγνια να δει αν οι δυνάμεις που συγκροτούν ενωτικά τις αντιστάσεις στις σχολές συνεχίζει και στην εργασία να αποτελεί αγωνιστικό πόλο.
- το χρωστάμε σε όλον αυτό τον κόσμο που στήριξε τις κινητοποιήσεις της τελευταίας περιόδου κυρίως τον κόσμο που πάλεψε για το ασφαλιστικό, τα μπλοκ των μεγάλων διαδηλώσεων που σχηματίστηκαν σε ανεξαρτησία από την αδιέξοδη και ξεπουλημένη γραμμή του ΤΕΕ,

να αλλάξουμε σελίδα ... ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΕΝΩΤΙΚΗ ΣΥΜΠΟΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥΣ (μέρος 3 από 5)

τον κόσμο που καθημερινά έχει αρχίσει να δίνει την μάχη εφαρμογής της σύμβασης του ΣΜΤ στους χώρους εργασίας, τους συναδέλφους που πανελλαδικά παρεμβαίνουν με αριστερό ριζοσπαστικό περιεχόμενο σε κάθε τι οι μηχανικοί ως «τεχνικοί σύμβουλοι των κινημάτων και των εργαζομένων».

- Η όποια θετική παρακαταθήκη έμεινε την επαύριο των ευρωεκλογών με την ελπιδοφόρα συσπείρωση δυνάμεων γύρω από την ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α πρέπει να βρει διέξοδο στη προσπάθεια να διευρυνθεί πολιτικά και κοινωνικά μέσα από τη γραμμή της αυτοτελούς ενωτικής παρέμβασης των δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς καταρχάς στο κοινωνικό επίπεδο. Η αναφορά και το πολιτικό στίγμα μιας τέτοιας προσπάθειας δεν μπορεί παρά να επιχειρεί να ανασηματοδοτήσει ένα πολιτικό σχέδιο που αυτή τη στιγμή φαίνεται να βρίσκεται εν υπνώσει και αφορά την πάλη και τη συσώρευση όρων για την αυτοτελή παρουσία της Ριζοσπαστικής Αριστεράς και στο πολιτικό επίπεδο σε πλήρη ρήξη με τα σχέδια του ρεφορμισμού. Τις κατ' εμάς αυταπάτες που δημιουργεί η δυνατότητα συμπόρευσης τμημάτων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς με τον ρεφορμισμό μπορούν να συνεχίσουν να τις διατηρούν όσοι θέλουν, αυτό όμως δεν μπορεί να επεμβαίνει στο πολιτικό στίγμα που αφορά τη πρόταση που κάνουμε για κοινή παρουσία των δυνάμεων.

Και μια τέτοια πρόταση είναι εφικτή γιατί:

- σήμερα καταγράφεται στο εσωτερικό όλων των δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στους μηχανικούς η κρίσιμη μάζα του κόσμου με κομμουνιστική φυσιογνωμία, προσανατολισμό και πολιτική στόχευση σε ρήξη με λογικές ενσωμάτωσης στα σχέδια του ρεφορμισμού που ως εν δυνάμει ηγεμονία μπορεί να εγγυηθεί ταυτόχρονα και την ενότητα αλλά και την οριοθέτηση του χώρου από προβληματικές γραμμές που προαναφέραμε, πηγαίνοντας τελικά τα πράγματα προς τα εμπρός.
- σήμερα δίνεται απλόχερα η δυνατότητα να σφραγιστεί με σαφήνεια το πολιτικό στίγμα της όποιας ενωτικής προσπάθειας χωρίς τελικά να ταυτιστεί ως πτέρυγα της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α στους μηχανικούς, μεταφέροντας έτσι το πρόβλημα σε άλλες τάσεις με πολιτικά επαμφοτερίζοντα πολιτικό προσανατολισμό στο να επιλέξουν τι θα πράξουν. Από την εποχή του «... φοβάται ο Γιάννης το θερίο» έχουμε γλυτώσει εδώ και καιρό και η επαναφορά προτάσεων που επιμένουν σε α ριζοσπαστικές ομοφωνίες ως προϋπόθεση για κοινή δράση στα πολιτικοσυνδικαλιστικά σχήματα δεν προσφέρουν καλές υπηρεσίες ούτε στο κίνημα ούτε στην Αριστερά στους μηχανικούς. Το στίγμα του στόχου της αυτοτελούς παρέμβασης της Ριζοσπαστικής Αριστεράς εξυπηρετεί τους στόχους των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων και ταυτόχρονα αποτελεί ένα πλαίσιο με το οποίο όποιος θέλει να αποφύγει την εμφάνισή του σε συνοχή με τις κεντρικές του πολιτικές επιλογές του επιτρέπει να συμμετέχει.
- τελικά μπορεί να φαίνεται ότι μετά από μια σκληρή αντιπαράθεση χρόνων μακροπρόθεσμα να κερδίζει η μία ή η άλλη λογική αλλά εν τω μεταξύ έχει παρέλθει ένα τεράστιο διάστημα συνδικαλιστικής απραξίας και ιδεολογικής αποπτώσεως που δεν καταγράφεται πάντα ως προχώρημα. Γιατί στο διάστημα αυτό η ρήξη δεσμών και η καλλιέργεια συνθηκών ευεπίφορων για την ανάπτυξη οριακών ως και προσωπικών αντιπαραθέσεων αφήνουν συντρίμια αντί να προωθούν την ενότητα. Γιατί στο τέλος και η λογική που κέρδισε καλείται να δράσει σε ένα εξαιρετικά πιο άγονο έδαφος.

(συνεχίζεται...)